

Politolog Iščenko: Kritické týdny Ukrajiny. Co bude dělat Západ, když padne ukrajinská fronta. Bude ČR sebevrahem?

- CZ24 News | 27. ledna 2023

Neuplynul ani týden od okamžiku, kdy prezident Polska Andrzej Duda prohlásil, že nejbližších několik týdnů ukáže, zda Ukrajina přežije. A už mu přizvukuje hlava Evropské rady Charles Michel. Je pravda, že ten se domnívá, že budou stačit dva-tři nejbližší týdny. Právě ty podle jeho názoru budou rozhodující a vymezí nejen situaci na Ukrajině, ale také “naši” (tedy evropskou) budoucnost a vůbec “to, co se stane v roce 2023”.

Paralelně evropští politici pravidelně prohlašují, že je nutno poskytovat Kyjevu “veškerou potřebnou podporu”, ale jejich skutečné činy jsou protikladem k této tezi. Ukrajinské úřady dlouho a důrazně žádaly od Evropanů a Američanů víc tanků, dělostřeleckých zbraní, systémů PVO a různých jiných dalších zbraní, včetně bojového letectva.

Západ něco dodával, ale vždy zdůrazňoval, že nelze vůbec hovořit o dodávkách na Ukrajinu hlavních bojových tanků, letadel a vrtulníků vyrobených v zemích NATO. Ve Washingtonu a Bruselu se vycházelo z nepochopitelné logiky, předpokládající, že, když po celém světě hledají pro Ukrajinu tanky, děla, letadla, vrtulníky a náboje sovětské výroby, tak to nepřinese další napětí v jejich vztazích s Ruskem, ale když předají Ukrajině Leopardy nebo F-16, tak se vztahy hned prudce zhorší.

Ve skutečnosti právě předání v roce 2022 stovek tanků a tisíců jednotek jiné techniky sovětské výroby umožnilo Ukrajině prodloužit odpor o celý rok, což určitě nijak nepotěšilo Rusko a nepřispělo to k dosažení porozumění se Západem, což Kreml nejednou říkal. Proto se zdá být pravděpodobnější výklad západní lakoty ve vztahu k vlastní výzbroji; za prvé, jejich nedostatkem v samotných evropských armádách a, za druhé, obavou západních výrobců, že tisíce na Ukrajině zničených jednotek západní techniky podlomí její komerční přitažlivost.

Není vcelku důležité z jakého důvodu, ale jí požadované západní tanky (místo došlých sovětských) pro provádění bojových operací Ukrajina nedostala, s čímž je také spojena ostrá krize na frontě. Ještě před měsícem byly Kyjevem zamýšleny plány útoku na Melitopol, ale nyní budují obranné objekty v Záporoží a na jeho předměstí. Paralelně v okolí Bachmutu/Soledaru nejsou ukrajinské jednotky s to zastavit vznik velké díry, která, v kombinaci s ofenzivní aktivitou ruských vojsk na jiných úsecích, hrozí zhroucením celé fronty.

Myslím, že právě hrozba rychle se rozvíjející katastrofy na frontě nutí nyní Západ brzdit vojenskou pomoc Ukrajině dokonce víc, než jakékoliv jiné důvody. Dříve, než předá podstatné objemy současné výzbroje, které bude nutno si odtrhnout u sebe (poklesem bojeschopnosti vlastních armád) se Západ chce přesvědčit, že Ukrajina je ještě schopná bojovat, že může stabilizovat situaci na frontě, že Kyjev je s to mobilizovat další statisíce masa pro děla, nutné pro doplnění útvarů a jednotek, které utrpěly obrovské ztráty a ztratily bojeschopnost.

V takovém přístupu není nic nového. Před tím, než se v září roku 1941 konala první moskevská konference spojenců, na které byly posouzeny objemy, struktura a termíny pomoci, poskytované SSSR, přijel v červenci do Moskvy vyslanec prezidenta USA a ředitel programu Lend-Lease Harry Hopkins, jehož hlavním úkolem bylo vyhodnocení schopnosti SSSR vzdorovat hitlerovské agresi. Až když se přesvědčil, že SSSR nepadne ze dne na den, jak slibovala hitlerovská propaganda, USA

začaly konkrétně projednávat typ a parametry spolupráce. Mimochodem, nebyla to nějaká speciálně pro SSSR vymyšlená procedura. Zcela stejnou misi, pouze v lednu roku 1941, Hopkins vykonával ve Velké Británii. Dříve, než se spojil s konkrétními závazky, se Roosevelt chtěl přesvědčit, že po porážce Francie Londýn může a bude bojovat, a nepoužije faktor americké podpory k tomu, aby usmlouval příznivější podmínky separátního míru.

Američané jsou pečliví hospodáři. Jsou připraveni rozhazovat stovky miliard, aby podporovali pro ně výhodnou válku, ale nedají ani cent, pokud nebudou přesvědčeni o tom, že jimi najatý spojenec je schopný tuto válku vést. V roce 2022, kdy se Kyjev rovněž hlasitě dovolával pomoci, kolektivní Západ, ale především USA, také nespíchal s zorganizováním dodávek. Až se ke květnu přesvědčil, že Ukrajina bude bojovat, začal postupně zvyšovat vojenskou pomoc, a dovedl ji ke konci roku na 4-5 tisíc jednotek vojenské a speciální techniky a stovek tisíc jednotek nábojů.

Nyní se Kyjev, který vyčerpал v bláznivých pokusech o útok v létě- na podzim roku 2022 všechny své lidské a hmotné rezervy, znovu ocitl ve velmi vážné krizi. A Západ znovu potřebuje získat jistotu o tom, že jim předaná technika se nestane ruskou trofejí, jako v roce 2008 v Gruzii, ale že bude plnohodnotně použita na frontě proti Rusku.

Západ tedy požaduje od Ukrajiny stabilizování situace na frontě na úkor vnitřních zdrojů i velmi omezených dodávek zbraní a spotřebního materiálu, které bude možno zorganizovat v nejbližších týdnech. Pokud Kyjev nezklame "obrovskou důvěru", bojová technika znovu půjde na Ukrajinu po stovkách jednotek, a nomenklatura dodávek se rozšíří. Pokud však fronta přece jen padne, Západ si prostě umyje ruce. USA začnou připravovat z Polska novou Ukrajinu (a není známo, zda se Poláci ubrání), a Západ celkově přenesе hlavní břemeno boje na informační směr.

Ukrajinská krize neskončí spolu s Ukrajinou. Západ bude používat tezi o nepřiznání silové změny hranic. Aktivně se použije ukrajinská emigrace (minimálně 10 milionů osob) k prosazení teze o etnických čistkách a genocidě. Západní média budou hovořit o "humanitární katastrofě" na Ruskem kontrolovaných územích. Celkově informační demonizace Ruska zesílí. Bude dobře, když nebude ani ukrajinská armáda, ani ukrajinský stát, pak i příklady válečných zločinů a zločinů proti lidskosti, páchaných spojencem Západu se přestanou každý den množit, a na stará fakta se Západ pousiluje rychle zapomenout nebo je vyhlásit za ruskou propagandu. USA se tedy připravují ke dvěma potenciálním scénářům vývoje událostí:

- V nejbližších týdnech, ještě před nástupem jarní nesjízdnosti cest probíhá zhroucení ukrajinské fronty, ruská vojska postupují stovky kilometrů do hloubky území, vycházejí k Dněpru, obsazují předmostí na pravém břehu. Ukrajinská armáda se rozpadá, jednotky se zachovanou bojeschopností zaujímají obranu v Charkově, Dněpropetrovsku, Záporoží, Kyjevu, Nikolajevu, Oděse. Dále začínají působit dva podscénáře: Polsko posílá vojska na západní Ukrajinu a na ukrajinsko-běloruskou hranici, aby vysvobodila zbytky bojeschopných ukrajinských vojsk pro obranu Kyjeva a krytí spojů se Západem. V takovém případě se USA vynasnaží vyprovokovat vojenský střet Ruska s Polskem. Pokud se to podaří, tak pomoc zbraněmi a penězi bude dostávat už Polsko, a to již bude plnit funkci Ukrajiny - oficiálně prezentovat Západ na frontě horké války, která je jedním z prvků války s Ruskem do vyčerpání. Pokud ne, pokud se Polsko vyhne "cti" bojovat s Ruskem, události se budou vyvíjet podle níže popsaného druhého scénáře.
- Polsko neposílá vojska na Ukrajinu v úsilí uniknout jakékoliv možnosti otevřené konfrontace s Ruskem. V takovém případě USA házejí Ukrajinu na pospas osudu a přecházejí k informačnímu a diplomatickému boji proti Rusku, současně se snaží znovu uspořádat vojenskou provokaci a vtáhnout Moskvu do války s někým ze svých spojenců.
- Ukrajině se daří stabilizovat frontu do jara. V takovém případě v březnu-dubnu začínají víceméně

hromadné dodávky těžkých zbraní. Méně, nežli vloni, ale dostatečné proto, aby se upevnila manévrovací obrana OSU s úlohou maximálního vysílení ruských vojsk bránit se od května do září, pomalu couvat k Dněpru, a zanechávat za sebou spálenou zem. Současně USA zesilují tlak na Polsko a pokoušejí se přinutit ho vstoupit do konfliktu na straně Ukrajiny.

Jak vidíme, základní varianty vývoje událostí předpokládají, že cokoliv proti Rusku zachová víceméně stabilní frontu, kterou budou USA přiživovat zbraněmi a vynasnaží se udělat ji polsko-ukrajinskou, nebo Washington bude nucený přenést hlavní břemeno konfrontace do informační a diplomatické oblasti, s nadějí nalezení po nějaké době další zemi-sebevraha pro válku s Ruskem. Definitivní zdolání krize je možné pouze v případě geopolitického (politického, ekonomického, informačního, diplomatického) vytlačení USA z Evropy. Ale na to budou zapotřebí léta, ne-li desetiletí.

AUTOR: Rostislav Iščenko

ZDROJ: voennoedelo.com/posts/id37556-zojexqxeowomw5b2a1vd

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/novarepublika.online